

ANNEX 1.

ADELAIS

Cal que us doni les gràcies més rendides, senyora.
Malprendre aquest consell, quina errada no fóra!
Lluny d'això, vull pagar-vos a l'instant el favor
amb un consell també que toca el vostre honor;
i com que avui el meu heu vingut a socórrer,
fent-me saber els rumors que sobre mi fan córrer,
jo vull seguir, al meu torn, un exemple tan sa
i el que diuen de vós ara us vaig a contar.
L'altre dia, en un lloc que visito a vegades,
vaig trobar-me amb persones molt ben considerades,
les quals, enraonant d'alguns que es creuen purs,
feren recaure en vós, senyora, el seu discurs.
Doncs bé, ni el vostre zel ni vostra beguinesa
no foren esmentats com models de puresa.
Aquest aire afectat d'un greu exterior,
vostres eterns sermons sobre el seny i el pudor,
vostres escarafalls per un bri d'indecència
que escaurien només, per cas, a la innocència,
aquest valor altíssim que a vós mateixa us deu
i els ulls de pietat amb què tothom mireu,
vostres lliçons constants, vostres agres censures
sobre coses que són ben innocents i pures,
tot això, si voleu que us parli francament,
senyora, fou blasmat quasi unànimement.

ANNEX 2.

SÒNIA: Què hem de fer? Cal viure. (*Pausa.*) Hem de viure, oncle Vània. Viurem una sèrie llarga, molt llarga de dies, de llargues nits; suportarem amb paciència les proves que el destí ens enviarà. Treballarem per als altres, ara i quan serem vells, sense conèixer el repòs, i quan ens arribarà l'hora, morirem resignats, i més enllà de la tomba direm que hem sofert, que hem plorat, que tot ha estat difícil i amarg per a nosaltres, i Déu es compadirà de nosaltres, i tu i jo, oncle, oncle estimat, veurem arribar una vida lluminosa, plena de bellesa, i estarem contents i mirarem les nostres penes d'avui amb un somriure emocionat... i reposarem. Jo ho crec així, oncle, ho crec amb passió, amb sinceritat... (*S'agenolla als peus d'ell i li posa el cap als genolls; amb una veu molt cansada:*) Reposarem!

TELEGUIN *toca la guitarra amb molta suavitat.*

Reposarem! Sentirem els àngels, veurem el cel cobert de diamants! Veurem que totes les desgràcies terrenals, que tots els nostres sofriments s'enfonsaran en la misericòrdia que omplirà l'univers, i la nostra vida serà tranquil·la, dolça, tendra com una carícia. Jo tinc fe, tinc fe... (*S'eixuga les llàgrimes amb un mocador.*) Pobre, pobre oncle Vània, plores... (*Entre llàgrimes:*) No has tingut cap goig en tota la teva vida, però espera, oncle Vània, espera... Reposarem... (*L'abraça:*) Reposarem!

El vigilant nocturn dona cops. TELEGUIN comença a tocar suaument la guitarra; MÀRYA VASSÍLIEVNA escriu alguna cosa al marge del seu opuscle. MARINA fa mitja.

SÒNIA: Reposarem!

Cau lentament el teló.